

Vergeetachtigheid

De naam van de schrijver is de eerste die moet gaan
gehoorzaam gevolgd door de titel, het plot,
de hartbrekende conclusie, de hele roman
die plotseling er één wordt die je nooit hebt gelezen,
zelfs nooit van hebt gehoord,

alsof de herinneringen die je normaal placht te herbergen
een voor een besloten met pensioen te gaan naar het
zuidelijk halfrond van het brein,
naar een vissersplaatsje waar geen telefoons zijn.

Lang geleden kuste je de namen van de negen Muzen tot
ziens
en zag je de vierkantsvergelijking zijn tas pakken

en zelfs nu terwijl je de stand van de planeten memoreert,

glijdt iets anders weg, een bloem wellicht,

het adres van een oom, de hoofdstad van Paraguay.

Welke moeite je ook doet om te onthouden

het ligt niet op het topje van je tong,

zelfs niet op de loer in een of ander duister hoekje van je
milt.

Het is weggedreven naar een donkere mythologische
rivier

waarvan de naam met een *L* begint zover je je kunt
herinneren,

welnu, op jouw eigen weg naar vergetelheid waar jij je zult
herenigen met

degenen die zelfs zijn vergeten hoe ze moeten zwemmen
en fietsen.

Geen wonder dat je midden in de nacht opstaat
om de datum op te zoeken van een bekende slag in een
boek over oorlog.

Geen wonder dat de maan in het raam lijkt te zijn
weggedreven

van een liefdesgedicht dat je kon dromen.

